

CARIAN COLE

DON'T

KISS

the

BRIDE

Ne csókold meg a menyasszonyt!

CARIAN COLE

DON'T

KISS

the

BRIDE

Ne csókold meg a menyasszonyt!

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Carian Cole: *Don't Kiss the Bride*
First published independently in 2021

Fordította
Perlényi-Chapman Eszter

Szerkesztette
Ábrahám Viktória

Borítóterv
Carian Cole

ISBN 978-963-636-973-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Carian Cole 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Perlényi-Chapman Eszter 2026

ajánlás

*Azoknak az idegeneknek, akik a másokban megszülető
történeteket inspirálják, anélkül, hogy tudatában lennének,
milyen szerepet játszottak ebben.*

1. FEJEZET

JUDE

A kerekek csikorgása és Meat Loaf *Two Out of Three Ain't Bad* című dala, amely a bádoghangú hangszórókból üvölt, elvonja a figyelmet a tervrajzokról. Homlokomat ráncolva nézem a szomszédos középiskola parkolójába beszánguló ezüstsínű '75-ös Corvette-et.

Ez az egyik kedvenc dalom, de nem hétfő reggel hét órakor.

A mai napig csendben zajlott az építkezés ezen a kétszintes családi házon. Nem hallani a forgalom zúgását. Nincsenek ide-oda siető emberek. Nincs semmi, ami elvonná a figyelmet. Pont úgy, ahogy szeretem. De ez mind megváltozik most, hogy vége a nyári szünetnek, és a srácok visszatértek az iskolába. Az elmúlt órában hangoskodó, vihogó tinédzserek vonultak el az építkezés mellett.

– Azt a mindenit! – morogja magában Kyle, a brigádvezető, és halkán, de hosszan füttyent.

– Mi az? – Követem a tekintetét az iskola parkolója felé, miközben felgöngyölöm és egy gumival összefogom a tervrajzokat.

Egy fiatal lány száll ki a Corvette-ből, és feltolja a pilótaszemüvegét a hullámos, derékig érő szőke hajkoronájára. Egy laza csípőlibbentéssel belöki a vezetőoldali ajtót – a mozdulattól azonnal kiszárad a szám. Az ajtó zsanérjai csikorognak az évtizedek alatt felhalmozódott rozsdától, de a csaj mintha észre se venné.

Félresimítom a hajamat az arcomból, hipnotizálva a mo kaszinóján levő rojtoktól, amelyek a farmerbe bújtatott vádlija körül táncot lejtének. A lábbelijéhez illő bőrdzseki alól kilátszik fekete póló, amire piros rúzsos csóknyom van nyomtatva. Úgy sétál el az autótól, mint egy filmsztár, aki épp egy limuzinból szállt ki, nem pedig egy rozsdás, öreg sportkocsiból, ami több mint kétszer olyan idős, mint ő maga.

Talán beleesett egy időkapuba, ami kiszippantotta a hetvenes évekből, és egyenesen a mai napra dobta le?

– Hogy én mi mindent szeretnék vele csinálni... – mondja Kyle, megnyalva az ajkát, mintha a lány lenne az utolsó vacsorája.

A gyomrom összerándul az undortól és a büntudattól, miközben elfordítom a tekintetemet a lányról.

– Csak egy tini, haver – szólok rá, és erősen meglököm a vállát. – Menj vissza dolgozni! Nem azért fizetlek, hogy csajokat bámulj.

Nevetve feljebb húzza a csípőjén a szerszámövet, és a fejébe nyom egy védősisakot.

– Tini, a francokat, Lucky! Az már biztos, hogy a lányok nem így néztek ki, amikor mi középiskolába jártunk.

Igaz. Ha így néztek volna ki, talán jobban érdekelt volna, hogy ott maradjak. Ehelyett hat hónappal az érettségi előtt otthagytam az iskolát, hogy teljes munkaidős állást vállaljak.

Ránézek a sötétedő szürke égre.

– Jönnek a felhők. Iparkodjunk a melóval, mielőtt szarrá ázunk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy még több időt vesztessünk el ezen a munkán.

– Úgy lesz, Jude. – Még egy buja pillantást vet a lányra, mielőtt visszatérne a munkához.

Megfogom a kávéstermoszomat, végignézek a négy emberemen, és megpróbálom felmérni az előrehaladásunkat. Kétnapos késésben vagyunk, köszönhetően a háztulajdonosok utolsó pillanatban kért változtatásainak, de szerintem be tudjuk hozni a lemaradást, és még időben továbbléphetünk a következő munkára. Ha késve fejezzük be vagy kezdjük el a munkát, az felbosszantja az ügyfelet, és nincs szükségem arra, hogy az interneten dühöngő, egycsillagos értékelések jelenjenek meg a cégemről.

– Hé, Skylar! – kiált egy női hang. – Hívtak a nyolcvanas évek! Vissza akarják kapni a ruháikat és az autójukat!

Visszacsavarom a termosz kupakját, miközben beszipant a pár méterre kibontakozó tinidráma. Három lány vihogva követi a Corvette sofőrjét az iskola hátsó bejáratához. A szöszi hirtelen megáll, megpördül, hogy szembenézzen velük, közben haja és szarvasbőr rojtjai forgószelet támasztanak körülötte. A lányok megtorpannak, hátralépnek, és egymásnak ütköznek.

– Hűha! – A szőke kiscsaj tetőtől talpig végigméri őket, majd a csapat legmagasabb és legszebb tagjára összpontosít. Az eddigi filmélményeim alapján nyilván ő a gonosz méhkirálynő. – Kár, hogy az apukád nem tudott neked agysejteket is venni az orrplasztikád mellé, Paige. Az autó a hetvenes évekből való.

A lányok dühösen néznek rá, majd egyszerre forgatják a szemüket az ég felé. A szöszi mozdulatlanul áll az útjukban, kényszerítve a csapatot, hogy kikerüljék. Gúnyos mosoly jelenik meg a szája sarkában.

Amikor megfordul, hogy bemenjen az iskolába, észreveszi, hogy nézem. Csillogó tekintetével visszanéz rám, kihívó mosolyt villant, egy rózsaszín ráógumi-buborékot fúj felém, kipukkasztja, majd eltűnik az épületben.

Gyorsan letörlöm az ostoba vigyort az arcomról a kézfejemmel, és újra a munkámra koncentrálok. A figyelemelterelés nem az a luxus, amelyet megengedhetek magamnak. *Különösen az olyan vagány, aranyos lányok esetében, akikről lesüt, hogy csak a baj van velük.*

– Kell még valami, mielőtt lelépek? – kérdezi Kyle, miközben rápillant az építési terület közepén lévő asztalon kiterített tervrajzokra. A középiskola óta ismerjük egymást, és azóta dolgozik velem, hogy tíz évvel ezelőtt megalapítottam a céget. Mindig ő megy el utoljára a brigádomból.

– Nem, megvagyok. – Miután beletöröltem a poros kezem egy rongyba, bedugom azt a farmerom farzsebébe. – Holnap találkozunk!

– Hozok neked egy bagelt.

Miután elment, gyorsan átnézem a munkaterületet, hogy semmi ne maradjon ott, majd a szerszámaimat a furgonom hátuljába dobom. Az iskola parkolójából egy be nem induló motor jellegzetes, köszörülő hangja hallatszik, és nem lepődöm meg, amikor meglátom a szőke lányt, amint az öklével a Corvette kormánykereket veri.

Beugrom az első ülésre, rágyújtok egy cigire, és hátra-menetbe kapcsolok. A visszapillantó tükörben látom, ahogy a lány felnyitja a motorháztetőt.

Vajon tudja egyáltalán, hogy mit keres?

Behajol a motor fölé, és pár másodpercig turkál benne, majd hátralép, és keresztbe fonja a karját.

– A francba! – morgom, és megfordulok a furgonommal. Nem hagyhatok csak úgy ott egy tinilányt a parkolóban egy ledöglött motorral. Sötét viharfelhők úsznak az égen, és meleg szellő fúj a fák között. Bármelyik pillanatban leszakadhat az ég.

Behajtok a parkolóba, és leparkolok a lány mellé.

– Kell segítség? – kérdezem a nyitott ablakon keresztül.

A szája kinyílik, majd azonnal becsukódik, amikor két arra járó, sportruhás suhanc félbeszakítja.

– Hé, Skylar! Ha akarsz egy kört menni, itt van egy fuvar. – A srác az ágyékához nyúl, és otrombán röhög.

– Az nekem egy kicsit kicsi, Michael – kiált vissza a lány. – Inkább az apáddal mennék egy kört, aztán majd hívhatsz anyucinak!

Á! Ez a csaj eléggé tűzről pattant – ami lehet jó és rossz is.

A srácok már nem nevetnek.

– Kapd be, te kis kurva!

Amikor meglátják, hogy kiugrom a kocsiból, azonnal elindulnak a másik irányba.

– Nem kéne provokálnod azokat a taplókat – mondom. Felhúzza a szemöldökét.

– Komolyan? Tudok magamra vigyázni, haver.

– Látom, Sziporka. Mi a baj a kocsiddal?

– Sziporka? – ismétli.

– Igen. Nagyon sziporkázó, szikrázó vagy. Mint egy tűzijáték.

A szeme élénkebb türkiz árnyalatot ölt, és a szája sarka lassan felfelé mozdul.

– A nagyapám mindig okostojásnak hívott, de azt hiszem, a Sziporka egy fokkal jobb.

Elnevetem magam, és a lányt megkerülve benézek a motorháztető alá.

– Szóval, mi történt?

Vállat von.

– Nem tudom biztosan. Reggel még rendben volt, most meg nem indul.

– Szállj be, és próbáld meg beindítani!

Megpróbálja, de a motor csak köszörül.

– Szerintem a benzinpumpával van gond – mondom, amikor kiszáll az autóból.

– Ó! – Az alsó ajkát rágja, és a motort bámulja. – Meg lehet javítani?

– Igen. El kell vontatnod egy szerelőhöz.

– A francba!

– De lehet, hogy nehéz lesz alkatrészt találni ehhez az autóhoz. Melyik évjárat? '75?

– Igen. Ajándékba kaptam.

Óvatosan lecsukom a motorháztetőt, és a farmeromba törlöm a kezem.

– Szép ajándék, de valószínűleg egyre többre fog kerülni neked. Ez egy öreg autó.

Felnéz a sötétedő égre, és nagyot sóhajt.

– Egyszerűen remek – mondja.

– Van neked vagy a szüleidnek egy helyi szerelője, akihez járni szoktatok? – kérdezem.

Fejét oldalra hajtva rám pislog.

– Nem, ööö... nincs. Az anyám nem vezet.

– Én a North Mainen lévő fickóhoz járok. Jó szakember, és nem ver át. Ha akarod, hívok egy autómentőt, és odavitetem neked.

– Oké. Kösz. – Lenéz a földre, majd lassan vissza rám.

– Drága a vontatás?

A tekintetében tükröződő aggodalom szíven üt.

– Csak úgy nyolc kilométerre van, szóval olcsó lesz. Talán húsz dolcsi.

Látni a megkönnyebbülést az arcán, miközben előveszem a telefonomat, és kihívok egy tréleret. A táskáját és a hátizsákját szorongatva szomorú arccal bámulja az autóját.

Azon tűnődöm, vajon ki tudja-e fizetni a javítást. Az autó öreg, a hippi stílusú ruháit talán turkálóból vette, nem is annyira a divat miatt, mint inkább hogy spóroljon.

A telefonomat a farzsebembe dugom.

– A vontató kábé tizenöt perc múlva itt lesz.

Bólint és mosolyog.

– Köszönöm, hogy megszervezted nekem.

– Nincs mit.

Hatalmas esőcseppek kezdenek hullani, széttoccsannak az aszfalton. A szeme elkerekedik, ahogy a távolból mennydörgés hallatszik.

– Kell egy fuvar haza? Várhatok veled, amíg a vontató megérkezik. – Az iskola környéke már kiürült, és rosszul érezném magam, ha itt hagynám egyedül.

Tekintete végigfut a mindkét karomat és kezemet borító tetoválásokon. Felméri a vállig érő, bozontos hajamat. Két-ség villan a tekintetében.

Vajon egy kedves srác vagyok, aki jót cselekszik? Vagy egy tetoválásokkal borított, hosszú hajú szemétláda, aki nek kilométer hosszú a priusza?

Talán mindkettő.

– Ööö...

– Láttál korábban, amikor azon a házon dolgoztam. – Az új építkezés felé biccentek. – És ez a cégem neve a furgonon. Nem fogok semmi kétes dolgot csinálni. Csak próbálok kedves lenni.

Felszegi az állát.

– Gondolod, hogy az erőszaktevők és az emberrablók kiírják a homlokukra, hogy micsodák? Van munkájuk. Néha feleségük és gyerekeik is. Sokkal normálisabbnak tűnnek, mint te.

– Igazad van. – Megrázom a fejemet és elnevetem magam. – Jól van, akkor hazamegyek, mielőtt elázunk. A vonat bármelyik percben itt lehet, biztos vagyok benne, hogy haza tud vinni. Vagy hívhatsz egy Ubert.

– Várj! – mondja, amikor már az ajtókilincsen van a kezem. – Kicsit szűkösen állok a pénzzel ezen a héten. – Habozva szívja be a levegőt. Még mindig nem biztos benne, hogy bízhat-e bennem. – Ha nem bánod, hogy elviszel...

Az Uber-sofőr, a vontatós fickó és egy véletlenszerű idegen közül úgy döntött, hogy én vagyok a legkisebbik rossz.

Hé, ezt bóknaak vezzem.

– Akkor ugorj be! – Egy negyeddolláros méretű esőcsepp fröccsen az arcomra. – Várhatunk a furgonomban, amíg a vonat megérkezik.

Miután beül előre, a hátizsákját közénk teszi az ülésre, mintha biztonsági akadályt akarna emelni.

– Van késem – mondja tárgyilagosan. – Ha bármivel is próbálkozol, tőkön szúrlak.

Nevetve rágyújtok egy cigire.

– Nyugi, Sziporka. Nem mindenki rád pályázik. Én itt maradok a saját oldalamon. – Szívok egy slukkot a cigiből, és azon tűnődöm, hogy ez a kölyök csak paranoiás, vagy van valami múltja, ami miatt ennyire gyanakvó. – És nem kéne elmondanod, hogy fegyvered van. Ha rohadék lennék, most számítanék rá, hogy késsel védekezel, és első dolgom lenne elvenni tőled. Meg kell lepned, nem rohadatul előnyt adni.

A lány sóhajt egyet, és kinéz az ablakon.

– Kösz a felvilágosítást!

Ha a húgommal lennék, azt mondanám, hogy *a csaj is ezt mondta*, és őrült módon hahotáznánk. Azt is mondanám neki, hogy nem szabadna fegyvert vinnie az iskolába. De a húgom már nincs itt, nem nevet a vicceimen, és nem fogadja meg a tanácsaimat.

Megköszörülöm a torkom.

– Egyébként Jude a nevem. A barátaim Luckynak hívnak.

– Tényleg? – Felém fordul. – Lucky, merthogy szerencsés vagy?

A hangja és az a mód, ahogy a tekintetével szinte felnyársal, kicsit elbátortalanít. Megrázom a fejem, és kifújom a füstöt az ablakon.

– Nem igazán. A vezetéknevem Lucketti. Onnan jött a becenév.

– Én Skylar vagyok.

– Örülök, hogy megismerhetlek. – A cigarettámat a középkonzolon lévő, szinte üres vizesüvegbe dobom. – Oda-vagy a hetvenes évekért? A Corvette, Meat Loaf, a rojtos bőrdzseki és a mokaszin. Minden nagyon menő, csak kíváncsi vagyok.

– Nem tudom – mondja halkán, miközben egy ezüstgyűrűt forgat a hüvelykujján. – Azt hiszem, mindig is vonzottak a régebbi dolgok. Van jellegük, és megnyugtatnak. Elfelejtették és félredobták őket. – Elmerengve sóhajt egyet. – Azt hiszem, szeretni akarom őket. Emlékeztetni őket, hogy még mindig számítanak valakinek. Van ennek értelme? Vagy hülyeségnek hangzik?

A tekintete az enyémre szegeződik, várva, remélve, hogy nem nevetem ki. Azt akarja, hogy megértsem. És én megértem. A szavai belopóztak a lelkembe.

– Egyáltalán nem hülyeség – mondom, miközben a vonatatóautó mellénk áll. – És nagyon is van értelme. Több, mint gondolnád.

Sokkal több, mint gondolná.

Én is egyike vagyok azoknak az elfeledett, félredobott dolgoknak.

2. FEJEZET

SKYLAR

Jude nem sokat beszél, miután megmondtam, merre lakom. Nyilvánvalóan nem az a fajta ember, akinek semmitmondó, ostoba fecsegéssel kell kitöltenie a csendet, például olyan szöveggel, mint „Mi a kedvenc tantárgyad?” vagy „Nagyon kellett már ez az eső”.

Ehelyett megkérdezi:

– Szereted a Pink Floydot, Sziporka? – Közben egy cigarettát lóg ki a szájából.

– Jó hogy! Ki ne szeretné?

Elvigyorodik, és tetovált ujjával megnyom egy gombot a kormányon, és a *Dark Side of the Moon* ismerős, kísérteties hangja körülvesz minket egyedülálló nyugalomával. Meg sem tudom számolni, mennyi időt töltöttem az ágyamon fekvé, a plafont bámulva, miközben az éjjeliszekrényemen füstölő égett, és ez az album szólt, amikor úgy éreztem, hogy túl nehéz az élet. Ez a zene mindig megnyugtat és biztonságot nyújt.

– Nincs jobb a zeneterápiánál, mi? – mondja Jude, mint-ha a gondolataimban olvasna.

Bólintok.

– Így igaz.

Együtt énekeljük a szöveget, aminek kínosnak kéne lennie, de nem az.

– Itt kirakhatsz, és innen hazagyalogolok – ajánlom fel, amikor meglátom az utcám elején az elgörbült táblát.

Rám se hederít, bekanyarodik balra a rögzös útra.

– Ne butáskodj! Azt mondtam, hazaviszlek, nem kidoblak a sarkon az esőben. – Megrázza a fejét, és rám pillant.

– Melyik az?

Jobbra mutatok, majd felveszem a hátizsákomat és a táskámat.

– Két házzal lejjebb. Az a lakóautós.

Lassan behajt a felhajtóra, és megáll.

– Van otthon valaki? – Homlokát ráncolja, miközben a sötét ablakokat fürkészi, és észreveszi, hogy a vastag függönyök a legcsekélyebb fényt sem engedik be vagy ki. A nappaliból nem látszik a tévé kék fénye. Pókhálók borítják a tornác évek óta izzótlan lámpáját.

– Anyám itthon van. A sötétet szereti, mert szörnyű fejfájása szokott lenni. – Felmondom a jól begyakorolt hazugságot. Végül is már évek óta sikeresen mondogatom. – Köszönöm, hogy segítettél és hazahoztál.

– Semmi gond.

Habozok, mielőtt elbúcsúznék, azon tűnődve, hogy látom-e még valaha.

– Még mindig azon a házon fogsz dolgozni? Az iskola mellett?

Bólint.

– Igen, még van pár heti munkánk ott.

– Király! Akkor valószínűleg még találkozunk.

- Ebben biztos vagyok.
- Az ajkamba harapok, hogy elrejtsem a mosolyomat.
- Nos, legyen szép estéd, Jude!
- Neked is, Skylar! Ne keveredj bajba!
- Igyekszem.

Amikor mosolyog, a szája egyik oldala magasabbra emelkedik, mint a másik. Hirtelen rájövök, hogy egyedül ülök egy kocsi-ban egy szuperdögös, jóval idősebb pasival, akinek tetoválások borítják napbarnított izmait, a haja a válláig ér, és a szeme szürke. Nem szép vagy kifinomult, de megvan benne az a kemény, szexi építőmunkás-csomag. Szűk fehér póló, kifakult, poros farmer és kopott, barna munkásbakancs. *Vonzó koszos-ság.*

Kiugrom a furgonjából, és becsapom az ajtót, de ő nem hajt el. Rájövök, hogy úriemberként viselkedik, és tényleg figyelni akarja, hogy biztonságban eljutok-e a bejárat-i ajtóig.

Sóhajtva végigmegyek a házhoz vezető omladozó járdán, majd megfordulok, hogy integetve búcsúzzak tőle, miközben egyik kezem a rozsdás szúnyoghálós ajtó kilincsén van. Magamra erőltetek egy mosolyt, amivel azt üzenem: „Igen, biztonságban hazaértem. Nem kell aggódni.”

Bárcsak igaz lenne!

Kicsit rosszul érzem magam, amikor ő is mosolyogva visszainteget, mielőtt kitolat az utcára, mert kedves srácnak tűnik. Miután pár másodpercet vártam, hogy megbizonyosodjak róla, már nem figyel, megkerülöm a házat, elhaladok az öreg lakókocsi mellett, amelyben apám élt. Felállok a házhoz támasztott faládára, kinyitom a hálószobám ablakát, és bemászom.

Gombolyagus, a macskám, leugrik az ágyról, és azonnal odarohan, hogy a bokámhoz dörgölőzzön, a farkát zászló-

ként magasra tartva. Felveszem, és az arcomat puha, szürke szőrébe temetem.

– Hiányoztál ma, Gus. – Válaszként azonnal dorombolni kezd, és a mancsával gyúrni kezdi a vállamat. – Én is hiányoztam neked? Mit szólnál egy kis kajához?

Gyöngéden leteszem, és megtöltöm a tálját ropogós szárazeledellel, majd egy műanyag palackból vizet öntök a tálkájaiba.

Ásítva levetkőzőm, és a ruháimat a szennyestartóba dobom, majd óvatosan a gardróbajtó mögötti nagy vödör fölé guggolok. Megtörölöm magam egy négyzetnyi vécépapírral, amit aztán egy műanyag szemeteszákba dobok, majd a vödör alján lévő macskaalomból kiszedem a csomóvá összeállt vizeletet, és ugyanabba a szemeteszákba szítálom. Megismétlem a folyamatot a gardrób másik oldalán lévő macskaalomtartóval is, majd összekötöm a zsákot, hogy holnap kidobjam.

Elkezdem a napi rituálémat: babatörülőkendőkkel megtisztítom az arcomat és az egész testemet, majd szárazsamponot fújok a hajamra.

Végül felhúzok egy túlméretezett pólót és egy pamut-sortot. Gombolyagus a lábam körül tekergőzik, a figyelmemet keresve, amit imádok. Lemosolygok rá, aztán letérdelek a kis hűtőszekrényem elé, hogy kivegyek egy üveg vizet, két szelet kenyeret és egy doboz vaját. Az autóval kapcsolatos aggodalmak gyötörnek, miközben műanyag késsel megvajazom a két szelet kenyeret. Gondolataim máshol járnak, miközben eszem, próbálom kiszámolni, hány órával kell majd többet dolgoznom a butikban, hogy kifizessem az autót, bármi is a baj vele. Véges az órák száma, amennyit részmunkaidőben tudok dolgozni, így hetekbe telhet, mire kifizetem.

Úgy tűnik, soha nem érem utol magam.

Mielőtt bebújnék az ágyba tévét nézni, kinyitom a hálószobám ajtajának három reteszt, és kinézek a sötét folyosóra. Azonnal keserű, dohos bűz csapja meg az orromat. A gyomrom felkavarodik. A folyosó végén lévő nappaliból hallok a tévét, és látom a halvány fény villódzását.

– Jó éjt, anya! – kiáltom remegő hangon.

Nem látom őt, de biztos vagyok benne, hogy még ott van – a régi, zöld kanapén. Hónapok óta nem merészkedtem ki a hálószobámból, de tudom, hogy anyát kupacokban álló holmik veszik körül, amelyek valószínűleg már a mennyezetig érnek. Ahhoz, hogy bármelyik másik szobába vagy akár a bejárati ajtóhoz eljussak, keskeny ösvényeken kell keresztülpréselnem magam, és átmásznom a padlót borító dobozokon és limlomokon. A konyha és a fürdőszoba annyira koszos, és úgy tele van, hogy már két éve nem használok őket. Még a régi lakókocsi is dugig van régi ruhákkal, takarókkal, műnvényekkel, ünnepi dekorációkkal – felsorolni sem lehet. Az a reményem, hogy beköltözzek oda, amikor üres lesz, szertefoszlott, amikor anyám kevesebb mint egy hónap alatt megtöltötte, miután apám elment.

Anyám egy mániákus gyűjtőgető.

Kénytelen vagyok a hálószobámban menedéket keresni, és nem tudom használni a fürdőszobát és a folyó vizet, mint egy normális ember. Valószínűleg kétszáz flakon sampon, hajbalzsam és folyékony szappan van ott a kaotikus halmok között, de ha megpróbálok egyet is elvenni belőle, anyám hatalmas hisztit csap. A hálószobám ajtaját mindig zárva kell tartanom, mert az ő szemében ez értékes terület. Még tizenöt négyzetméter, amit megtölthet ezerféle olcsó boltból származó kacattal, életnagyságú állatszobrokkal, futópaddokkal vagy műszőrme kabátokkal.

Soha semmit sem használ azokból a dolgokból, amiket vesz. Csak bekerülnek a tárgyaiból összehordott múzeumba. De valami őrült módon mindez olyanfajta elégedettséget ad neki, amit én szó szerint soha, de soha sem fogok megérteni.

Apám majdnem négy évig élt a lakókocsiban, mert képtelen volt megbirkózni az egésszel. Aztán egy nap eltűnt, és csak egy bocsánatkérő levelet hagyott hátra nekem, valamint azt aényt, hogy attól kezdve magamra vagyok utalva, hogy megéljek ebben a dzsungelszerű házban. Az évek során apám sokszor próbált beszélni anyámmal, hogy rávegye, kérjen segítséget, de anyám nem volt hajlandó. Hasonlóképpen én is megpróbáltam, de rám sem hallgat. Egy szót sem szól, csak bezárkózik. Most már alig beszél hozzám. Hogy is tehetné, amikor hegyekben álló szemét között kéne átverekednünk magunkat, hogy fizikailag egy helyen legyünk? Ehelyett telefonálnom vagy SMS-t kell írnom neki, hogy kommunikáljunk. Régebben azon tűnődtem, vajon érdekli-e, hogy ez milyen hatással van rám. Vajon aggódik-e amiatt, hogy ablakon mászom be, vödröt használok vécéként, és a macskámmal a szobámban bujkálok.

De nincs értelme ezen töprengeni, mert már tudom a választ.

Becsukom az ajtót, és megkönnyebbült sóhajjal újra bezárom. Sikertült létrehoznom itt a saját kis biztonságos világomat Gombolyagusszal. Mindenünk megvan, ami a túléléshez kell. Majdnem olyan, mintha az ajtó másik oldalán lévő rémálom nem is létezne.

De lassan kezd úgy tenni, hogy én sem létezem.